

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คดีหมายเลขดำที่ พ.๙/๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ ๗.๒๗/๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ระหว่าง { นางวิภาทิพย์ หรือจิตติมา เหมือนทองจีน ผู้ฟ้องคดี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ ๑
กรมบัญชีกลาง ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีชื่อนางจิตติมา เหมือนทองจีน ปัจจุบันรับราชการสังกัดกรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ ได้สมรสกับนายปิติพัฒน์ เหมือนทองจีน มีบุตรสองคน โดยบุตรคนสุดท้องเดิมชื่อนางสาวดุจดาว เหมือนทองจีน ปัจจุบันชื่อนางสาวพลอยปภัส เกิดเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๒๙ กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว ชนิดเฉียบพลัน (Acute Myeloid Leukemia (AML)) และโรคผิวหนังอักเสบรุนแรง (PRP) และเข้ารับรักษา ณ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิเบิกเงินค่ารักษาพยาบาลของนางสาวพลอยปภัสได้เพียงครั้งเดียว เนื่องจากขณะนั้นนางสาวพลอยปภัสยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่เนื่องจากอาการเจ็บป่วย

/ของ...

ของนางสาวพลอยปภัสจะต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องด้วยวิธีการเคมีบำบัดและ
ปลูกถ่ายไขกระดูก มิฉะนั้นจะถึงอันตรายแก่ชีวิต ผู้ฟ้องคดีจึงได้ดำเนินการจนกระทั่ง
รองอธิบดี รักษาราชการแทนอธิบดีกรมส่งเสริมการส่งออกได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด
ที่ พณ ๐๙๑๖/๑๘๗๘ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง
ขอความอนุเคราะห์ผ่อนผันการเบิกจ่ายค่ารักษาพยาบาลของนางสาวจุฑา (ปัจจุบันคือ
นางสาวพลอยปภัส) เป็นกรณีพิเศษจนกว่าจะหายเป็นปกติ ต่อมา รองอธิบดี ปฏิบัติ
ราชการแทนอธิบดีกรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๑๗/๑๒๑๓๙ ลงวันที่
๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงอธิบดีกรมส่งเสริมการส่งออก แจ้งว่า บุตรที่มีสิทธิได้รับ
การช่วยเหลือเกี่ยวกับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลตามนโยบายพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการ
เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ จะต้องเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งยังไม่บรรลุนิติ
ภาวะหรือบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
ตามคำสั่งศาล และอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดาซึ่งเป็นผู้มีสิทธิ แต่ไม่รวมถึง
บุตรบุญธรรมหรือบุตรซึ่งได้ยกเป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่นแล้ว และกรณีที่ขออนุมัติให้
เบิกค่ารักษาพยาบาลของนางสาวจุฑา ในส่วนที่เกิดขึ้นภายหลังบรรลุนิติภาวะแล้ว
เนื่องจากค่ารักษาพยาบาลในกรณีดังกล่าวไม่อยู่ในข่ายได้รับการช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาล
ตามพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ เพราะเป็น
กรณีของการสิ้นสุดสิทธิการได้รับการช่วยเหลือ มิใช่กรณีที่ไม้อาจปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือ
แนวทางที่กระทรวงการคลังกำหนด จึงไม่อาจอนุมัติให้ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ปรึกษากับ
พนักงานอัยการประจำสำนักงานคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน
และทนายความ ซึ่งได้รับคำแนะนำว่าอาการเจ็บป่วยของนางสาวพลอยปภัสยังไม่ถึงขั้น
ที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ จึงไม่ถือเป็นคนไร้ความสามารถ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า อาการเจ็บป่วย
ของนางสาวพลอยปภัสต้องใช้เวลานานในการรักษา และขณะนี้อยู่ระหว่างการรอผล
การสร้างเซลล์ไขกระดูกที่ได้รับการปลูกถ่ายจากบุตรอีกคนหนึ่งของผู้ฟ้องคดี ทำให้
นางสาวพลอยปภัสต้องเก็บตัวอยู่ในห้องปลอดเชื้อภายในบ้าน และต้องพบแพทย์
ทุกสองสัปดาห์ นอกจากนั้น ค่ายาที่ใช้รักษาก็มีราคาสูง โดยนางสาวพลอยปภัสได้ใช้สิทธิ
ตามโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (โครงการ ๓๐ บาท รักษาทุกโรค) แต่ใช้สิทธินี้
ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เนื่องจากโครงการดังกล่าวไม่คุ้มครองการปลูกถ่ายไขกระดูก
ซึ่งถือเป็นการปลูกถ่ายอวัยวะ อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามข้อมูลของสำนักงาน

/ประกันสังคม...

ประกันสังคมได้กำหนดให้ผู้ประกันตนที่ป่วยเป็นโรค Myeloid Leukemia สามารถขออนุมัติต่อคณะกรรมการการแพทย์ให้เข้ารับการรักษาปลูกถ่ายไขกระดูกในสถานพยาบาลที่มีการตกลงและเบิกค่ารักษาได้ในวงเงิน ๗๕๐,๐๐๐ บาท แต่นางสาวพลอยปภัสเจ็บป่วยก่อนบรรลุนิติภาวะและยังไม่ได้ทำงานจึงไม่สามารถใช้สิทธิในฐานะผู้ประกันตนได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัว” ในส่วนที่เกี่ยวกับบุตร ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ ที่บัญญัติว่า บุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดาหรือมารดาซึ่งเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรมหรือบุตรซึ่งได้ยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่นแล้ว เป็นบทบัญญัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนบทบัญญัติดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๙

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยในเบื้องต้นว่าศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องที่เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ และมาตรา ๑๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา หรือกฎที่ออกโดยคณะรัฐมนตรีหรือโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่

/มาตรา ๔...

มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ กำหนดนิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัว” ไว้ว่า “หมายความว่า (๑) บุตรชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือบรรลุนิติภาวะแล้วแต่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือน ไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดาหรือมารดาซึ่งเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงิน สวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรมหรือบุตรซึ่งได้ยกให้ เป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่นแล้ว (๒)....(๓)...” เป็นบทบัญญัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและ จำกัสิทธิของผู้ฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิรับเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ของนางสาวพลอยปภัส ซึ่งเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายในส่วนของการรักษาพยาบาลที่เกิดขึ้น ภายหลังจากที่นางสาวพลอยปภัสบรรลุนิติภาวะ ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ให้เพิกถอนบทบัญญัติดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และโดยที่พระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ มีสภาพเป็นกฎซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ และมาตรา ๓ แห่ง พระราชบัญญัติการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณ รายจ่าย พ.ศ. ๒๕๑๘ เพื่อเป็นกลไกในการบริหารราชการแผ่นดินตามปกติ หรือเพื่อกำหนดการอันจำเป็นแก่การดำเนินกิจการทางปกครองตามที่กฎหมายกำหนด คดีนี้จึงเป็น คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณา ของศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการสังกัด กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่าย หมวดเงินเดือนของกระทรวง ทบวง กรม ผู้ฟ้องคดีถือเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการ เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลสำหรับตนเองและบุคคลในครอบครัวของตน ตามมาตรา ๖ แห่ง พระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของนางสาวพลอยปภัส ในส่วนที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่นางสาวพลอยปภัสบรรลุนิติภาวะ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับ

/ความเดือดร้อน...

ความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการที่มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ กำหนดนิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัว” ในส่วนของบุตรที่มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือเกี่ยวกับเงินสวัสดิการการรักษาพยาบาลจะต้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือบรรลุนิติภาวะแล้วแต่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถตามคำสั่งศาลและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดาซึ่งเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล แต่ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรมหรือบุตรซึ่งได้ยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่นแล้ว และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับนั้นต้องมีคำบังคับของศาลปกครองตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสั่งให้เพิกถอนบทบัญญัติดังกล่าวในส่วนที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม การฟ้องคดีต่อศาลปกครองต้องยื่นฟ้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด ดังเช่นการฟ้องคดีนี้ มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดให้ศาลปกครองมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น โดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ กรณีจึงมีปัญหาคือจะต้องพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงการที่ได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เมื่อใด และได้ยื่นฟ้องคดีนี้ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยปกติวิสัยของข้าราชการโดยทั่วไปย่อมจะต้องติดตามข้อมูลข่าวสารและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิประโยชน์ของข้าราชการอยู่ตลอดเวลา

/เพื่อมิให้...

เพื่อมิให้ตนพลาดโอกาสในอันที่จะได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๙ และพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ ที่ เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม ๙๗ ตอนที่ ๑๗๘ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๓ กรณีจึงเชื่อได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงการที่ได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวและมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวบัญญัตินิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัว” ไว้ว่า “หมายความว่า (๑) บุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือบรรลุนิติภาวะแล้วแต่เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดาหรือมารดาซึ่งเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรมหรือบุตรซึ่งได้ยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่นแล้ว (๒)... (๓)...” ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๓ มิใช่พึงจะรู้ตั้งแต่วันที่ได้รับทราบหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๑๗/๑๒๑๓๙ เรื่อง ขออนุมัติการเบิกค่ารักษาพยาบาล ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ที่รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมบัญชีกลางมีถึงอธิบดีกรมส่งเสริมการส่งออก แจ้งว่า ๑. ในหลักการ บุตรที่มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือเกี่ยวกับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลตามนัยพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ จะต้องเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือบรรลุนิติภาวะแล้วแต่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถตามคำสั่งศาลและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดาซึ่งเป็นผู้มีสิทธิแต่ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรมหรือบุตรซึ่งได้ยกเป็นบุตรบุญธรรมของบุคคลอื่นแล้ว ๒. กรณีที่ขออนุมัติให้เบิกค่ารักษาพยาบาลของนางสาวดุจดาว เหมือนทองจีน ในส่วนที่เกิดขึ้นภายหลังบรรลุนิติภาวะแล้ว เนื่องจากค่ารักษาพยาบาลในกรณีดังกล่าวไม่อยู่ในข่ายได้รับการช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลตามพระราชกฤษฎีกาเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล พ.ศ. ๒๕๒๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพราะเป็นกรณีของการสิ้นสิทธิการได้รับการช่วยเหลือมิใช่กรณีไม่อาจปฏิบัติตามหลักเกณฑ์หรือแนวทางที่กระทรวงการคลังกำหนด จึงไม่อาจอนุมัติให้ได้ อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาที่เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงการที่ได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว นั้น ยังมีได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ขึ้นใช้บังคับ และศาลปกครองยังไม่เปิดทำการเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมจึงต้องเริ่มนับระยะเวลาการฟ้องคดีนี้ ตั้งแต่วันที่

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองเปิดทำการ คือ ตั้งแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ โดยผู้ฟ้องคดีชอบที่จะยื่นฟ้องคดีนี้ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๔ เมื่อผู้ฟ้องคดี นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ กรณีจึงเป็นการยื่นฟ้องคดี เมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีที่มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดแล้ว และเนื่องจากการฟ้องคดีนี้เป็นไปเพื่อให้ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินสวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของบุตรของตนเป็นสำคัญ การรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมโดยตรงและอย่างแท้จริง แต่อย่างใด นอกจากนั้น ยังไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นใดที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นฟ้องคดีนี้ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ อันเป็นวันที่ศาลปกครองเปิดทำการได้ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้

จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

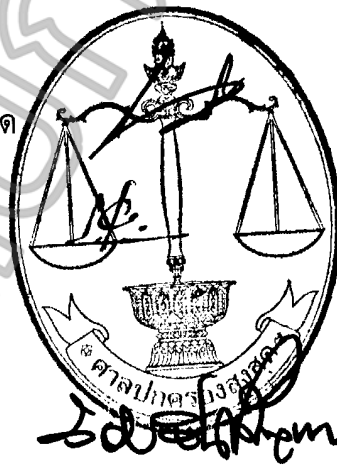

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายดำริ วัฒนสิงห์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายปรีชา ขวลิตรำรง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายจรูญ อินทจาร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

